

ת"פ 47039/11/11 - מדינת ישראל נגד טופ פרוייקטים א.א. בע"מ, אהרונה קזיוף, ארז קזיוף

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 47039-11-11 מדינת ישראל נ' טופ פרוייקטים
א.א. בע"מ ואח'
הע"ז 31239-12-10 מדינת ישראל נ' טופ פרוייקטים
א.א. בע"מ ואח'
הע"ז 24344-09-10 מדינת ישראל נ' טופ פרוייקטים
א.א. בע"מ ואח'
הע"ז 24296-09-10 מדינת ישראל נ' טופ פרוייקטים
א.א. בע"מ ואח'
הע"ז 51507-07-10 מדינת ישראל נ' טופ פרוייקטים
א.א. בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת דגית ויסמן
בעניין: מדינת ישראל

נגד
1. טופ פרוייקטים א.א. בע"מ
2. אהרונה קזיוף
3. ארז קזיוף

גזר דין

1. הצדדים הסכימו כי בעבירות נשוא האישומים שנדונו בהליך זה, האישומים כנגד הנאשמת מס' 2 ימחקו, המאשימה תחזור בה מהאישום בתיק 31239-12-10, כך שהנאשמת מס' 1 (להלן - החברה) תורשע בשבעה אישומים לפי חוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991 (להלן - חוק עובדים זרים) ואילו הנאשם מס' 3 (להלן - הנאשם) יורשע בעבירות של הפרת אחריות נושא משרה ביחס לעבירות בהן החברה הורשעה.

מדובר בהעסקת 7 עובדים זרים ללא היתר וב-6 עבירות של העסקה ללא ביטוח רפואי. כמו כן ראוי לציין כי מדובר בשורת עבירות מהשנים 2006-2009.

2. לטענת המאשימה, כיוון שההרשעה היא בתחום משלח ידם של הנאשמים, כאשר הפסיקה רואה בביצוע עבירות על החוק כעבירות כלכליות, על מנת להשיג את ההרתעה הגלומה בענישה, יש לקבוע את מתחם העונש לכל עבירה כדלקמן:

עמוד 1

לגבי עבירה של העסקה שלא כדין סעיף 2(א) בטווח שבין 40% ל-70% מהקנס המירבי, דהיינו בין 46,000 ₪ ל-81,000 ₪;

לגבי עבירה של 2(ב)(3) העסקה ללא ביטוח רפואי, טווח שבין 15,000 ₪ ל-20,000 ₪;

לגבי נושא המשרה טווח שבין 10,000 ₪ ל-29,000 ₪ (סכום הקרוב לעונש המקסימלי של 29,200 ₪).

עוד הוסיפה המאשימה וטענה כי מדובר בכתבי אישום יזומים, וכי אף אם היו מוטלים קנסות, מדובר היה בכפל קנס לאור העבירות הקודמות (ת/26).

ביחס לנתוניהם האישיים של הנאשמים, עמדת המאשימה היא שאין סיבות מיוחדות להחמיר או להקל בעניינם של הנאשמים. לזכות הנאשמים, המאשימה הזכירה שהם חסכו מזמנם של המעורבים, כאשר הודו בחלק מהעבירות. מאידך גיסא, כתבי אישום לא הוגשו בשיהוי ניכר והעבירות בוצעו במסגרת משלח ידם של הנאשמים, כאשר מדובר במספר רב של עבירות.

לסיכום, המאשימה ביקשה להטיל על החברה קנס של 490,000 ₪ בגין עבירה לפי סעיף 2(א) לחוק עובדים זרים (בגין שבעה עובדים), קנס נוסף בסך 90,000 ₪, בגין העסקה ללא ביטוח רפואי (בגין ששה עובדים) וכן קנס של 77,000 ₪ שיוטל על הנאשם, כנושא משרה.

בתשובה לבקשת הנאשם להמנע מהטלת קנס ולחייבו בעבודות שירות, המאשימה התנגדה וטענה שעל פי הפסיקה, הענישה צריכה להיות כלכלית, בפרט כשעסקינין במי שביצע את העבירה במסגרת משלח ידו וכאשר הסיבות לעבירה הן כלכליות.

4. לטענת הנאשמים, יש לקבוע קנסות בתחום שבין 10,000 ל - 30,000 ₪, ביחס להעסקה שלא כדין. הנאשמים ביקשו להתחשב בכך שהעסיקו פליטים ששאלת חוקיות העסקתם לא היתה ברורה עד שנת 2010 וכיום העסקתם אינה מהווה עבירה. בנסיבות אלה, התבקשה ענישה על פי הרף הנמוך, של 10,000 ₪, וכן מחצית מסכום זה בגין העסקה ללא ביטוח רפואי.

הנאשמים הצביעו על כך שהחברה נמצאת בקשיים כלכליים וכי הטלת קנס גבוה עלולה למוטט את החברה ולגרום לכך שעובדי החברה (כ - 30 במספר) ימצאו עצמם ללא מקור פרנסה.

ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, מדובר באדם צעיר בתחילת דרכו, שנכון להיום קרס כלכלית ובריאותו נפגעה. הנאשם ביקש שלאור מצבו הכלכלי הקשה, בית הדין ישקול עבודות שירות במקום קנס, ללא ביטול ההרשעה.

5. בהתאם לסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, על בית הדין לקבוע את מתחם הענישה ההולם, טרם גזירת הדין על הנאשם הספציפי (לתכליתו של התיקון לחוק ר' בהרחבה בע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל**, 5.8.13). שאלת אופן גזירת הדין לאחר תיקון 113 לחוק העונשין פורטה במספר פסקי דין, אחד מהם הוא ע"פ 1127/13 **גברזגיי נ' מדינת ישראל**, מיום 15.1.14, בו נפסקו הדברים הבאים:

"עם כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, ביולי 2012, השתנה האופן בו בית המשפט גוזר עונשים. תיקון זה מתווה שלושה שלבים לקביעת עונשו של נאשם פלוני שהורשע במספר עבירות. בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע האם הנאשם הורשע בכמה עבירות. במקרה כזה, להבדיל ממקרה בו הורשע נאשם בעבירה אחת, על בית המשפט לבחון האם מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד או מספר אירועים, ובהתאם לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד. בשלב השני, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם לעבירה ולאור נסיבות ביצועה. לבסוף, בשלב השלישי, בית המשפט יגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך בחינת נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה (ראו גם: ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל**, פסקה 22 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (6.8.2013))."

6. טרם שאפנה לבחינת מתחם הענישה ההולם, אציין שלא מצאתי כי מתקיימות בנאשם נסיבות המצדיקות חריגה מהכלל לפיו בעבירות כלכליות העונש ההולם הוא קנס ולא שירות לציבור (דב"ע ל/8-2 **החברה לבניין לעבודות ציבוריות – מדינת ישראל**, פד"ע א 33, 38 (1970); ע"פ 2103/07 **הורוביץ נ' מדינת ישראל**, 31.12.08; ור' גם הדין בעניין זה בהקשר אחר - רע"פ 3674/04 **אבו סלם נ' מדינת ישראל**, 12.2.2006).

7. בסעיף 71א' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, נקבעו ההוראות הבאות, הרלוונטיות לענייננו:

"(א) בית משפט שהרשיע אדם ולא הטיל עליו עונש מאסר בפועל, רשאי, במקום כל עונש אחר או בנוסף עליו, לחייבו בצו שיעשה, בשעות הפנאי שלו וללא שכר, פעולה או שירות לתועלת הציבור או הזולת (להלן, בסימן זה - שירות לציבור), למשך תקופה, למספר שעות ובהתאם לתכנית, הכל כפי שיקבע בית המשפט בצו; לצו כאמור ייקרא להלן "צו שירות".

(ב) מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לענין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן."

על פי הקבוע בחוק העונשין, בית הדין רשאי לחייב נאשם שהורשע, במקום כל עונש אחר או בנוסף אליו, שהנאשם יעשה בשעות הפנאי שלו וללא שכר פעולה או שירות לתועלת הציבור.

כיוון שעל פי רוב, צו השירות מבוקש תוך ביטול ההרשעה, בהתאם לס"ק ב', חלופה זו לרוב היא החלופה שנדונה בפסיקה (ר' בפסיקת בית הדין לעבודה - ע"פ (ארצי) 33098-09-12 **א.פ.י. שירותי כח אדם בענף הבניין (2005) בע"מ נ' מדינת ישראל**, 11.8.14).

8. בית הדין הארצי פסק בע"פ (ארצי) 1001/01 **מדינת ישראל נ' ניסים**, פד"ע לח 145 (2002), כי העבירות על פי חוק עובדים זרים הן עבירות חמורות וכי העסקת עובדים זרים ללא היתר הפכה

להיות בעיה חברתית ומוסרית, בעלת השלכות על שוק העבודה המקומי ובמקרים מסויימים גם השלכות בטחוניות. משכך, יש מקום לקבוע קנס שייצור הרתעה משמעותית מפני ביצוע העבירה ויהפוך את ביצועה לבלתי כדאית ואין להטיל קנס סמלי או נמוך, על המעסיק פועלים זרים ללא היתר, מבלי שקיימים נימוקים מיוחדים.

9. בעניינו של הנאשם, כל שנטען הוא כי מצבו הכלכלי והרפואי קשה. ביחס למצבו הכלכלי, הטענות נטענו בעלמא, וכל שהוצג בהקשר זה הוא מסמכים הנוגעים למצבה של החברה. אשר למצבו הרפואי של הנאשם, הוא סובל מפגיעה בברך עקב חבלה סיבובית. הגם שאין לזלזל בפגיעה בברכו של הנאשם, אין מדובר במצב רפואי מהחמורים שיש, גם אם בשלב זה הנאשם עובר טיפולים רפואיים רבים עקב כך. מכל מקום, לאור הטיעון הדל לגבי מצבו האישי של הנאשם, אין מקום לסטות מהכלל ולפטור את הנאשם מקנס בגין האישומים בהם הורשע.

10. מכאן אפנה לבחינת מתחם הענישה.

ראשית יש להדגיש שמדובר במספר אירועים נפרדים ולא בארוע אחד הנוגע למספר עובדים ומספר עבירות. אם כי, העבירות של העסקה ללא ביטוח רפואי נלוות לעבירות של העסקה ללא היתר כדין.

11. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, אני סבורה כי העובדה שהעבירות בוצעו עד שנת 2010 והשתנתה המדיניות לגבי העסקת פליטים (לפירוט והרחבה בנושא ר' "לא ישראלים בישראל (זרים, עובדים זרים, פליטים, מסתננים ומבקשי מקלט) תמונת מצב 2010-2011" מרכז המחקר והמידע, הכנסת), מצדיקה קביעת מתחם ענישה נמוך יחסית, גם אם לא נמוך כפי שהנאשמים ביקשו. בהקשר למתחם הענישה שהוצע על ידי הנאשמים, אציין שהוא נמוך במיוחד, עד כדי התעלמות מהצורך בענישה כלכלית אפקטיבית ומרתיעה.

מאידך גיסא, אין להתעלם מחומרת העבירות, כפי שנקבע בפרשת ניסים שנזכרה לעיל וכן מריבוי האירועים שבגינן הנאשמים הורשעו.

בשקלול טיעוני הצדדים בנושא והשיקולים שהובאו לעיל, אני סבורה שיש לקבוע את מתחם הענישה בין 35% ל - 60% מהקנס המקסימלי שנקבע בדין ביחס לעבירות בהן הנאשמים הורשעו, תוך התחשבות בכך שבחלק מהאישומים, העבירות של העסקה ללא היתר כדין וללא ביטוח רפואי, הן בגין אותו עובד.

12. בשלב השלישי של גזירת העונש, נבחנות נסיבותיהם האישיות של הנאשמים ונתונים נוספים.

לזכות הנאשמים יש לזקוף את העובדה שהודו במרבית האישומים מבלי לנהל ישיבות הוכחות ארוכות. בנוסף, יש להתחשב בכך שהחברה עדיין פעילה, אך לפי דו"ח רווח והפסד, היא מצויה בהפסדים, כך שברי שהטלת קנסות כבדים במיוחד עלולה להביא להתמוטטותה, תוך פגיעה בעובדים שלה כיום.

מאידך גיסא, איני מקבלת את טענות הנאשמים לגבי חלוף הזמן. כתבי האישום לא הוגשו שנים ארוכות לאחר ביצוע העבירות והצטברות העבירות לאורך השנים אף היא שוקלת לחובת הנאשמים.

13. לסיכום כל האמור לעיל, בשקילת כלל נסיבות העניין, כמפורט לעיל, בשים לב במיוחד לתכלית ההרתעתית של ענישה בעבירות על פי חוק עובדים זרים, כך שיוטל קנס משמעותי על הנאשמים, אך תוך התחשבות במצבה הכלכלי של החברה (מתוך רצון שלא להביא למיטוטה ולגדיעת מקור פרנסתם של עובדי החברה), אני מורה כדלקמן:

- א. בגין ששה ארועים של העסקה שלא כדין, ללא היתר וללא ביטוח רפואי, מוטל על הנאשמת מס' 1 קנס של 50,000 ₪ בגין כל אירוע, ובסך הכל - 300,000 ₪;
- בגין ארוע שביעי של העסקה שלא כדין ללא היתר, מוטל על הנאשמת מס' 1 קנס של 40,000 ₪.
- ב. בסך הכל, מוטלים הנאשמת מס' 1 קנסות בגין כלל העבירות בהן הורשעה בהליך זה, בסך 340,000 ש"ח וסכום זה ישולם ב - 18 תשלומים חודשיים שווים, כשהתשלום הראשון יבוצע לא לפני יום 1.1.15.
- ג. בנוסף, הנאשמת מס' 1 תחתום על התחייבות להמנע מהעבירות בהן הורשעה בשלוש השנים מיום קבלת גזר הדין. אם התחייבות זו תופר, הנאשמת תחויב מיד בקנס המירבי שיהיה קבוע בעת ביצוע העבירה.
- על הנאשמת מס' 1 לפנות למזכירות בית הדין תוך 7 ימים מקבלת גזר הדין על מנת לחתום על ההתחייבות האמורה.
- ד. על הנאשמת מס' 3 מוטל קנס בסך 50,000 ₪ שישולם ב - 18 תשלומים חודשיים שווים, כשהתשלום הראשון יבוצע לא לפני יום 1.1.15.
- בנוסף, הנאשמת מס' 3 יחתום על התחייבות להמנע מהעבירות בהן הורשעה בשלוש השנים מיום קבלת גזר הדין. אם התחייבות זו תופר, הנאשמת יחויב מיד בקנס המירבי שיהיה קבוע בעת ביצוע העבירה.
- על הנאשמת מס' 3 לפנות למזכירות בית הדין תוך 7 ימים מקבלת גזר הדין על מנת לחתום על ההתחייבות האמורה.

המזכירות תשלח את גזר הדין לצדדים בדואר.

ניתן היום, ב' כסלו תשע"ה, 24 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.